

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 221.836 van 20 december 2012

in de zaak A. 202.602/VII-38.308.

In zake : Yves VAN DER HOEVEN
wonende te 2820 Bonheiden
Aardestraat 2
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de gouverneur
van de provincie Antwerpen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 24 november 2011, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de gouverneur van de provincie Antwerpen van 3 oktober 2011 waarbij de aanvraag van Yves Van der Hoeven tot het verkrijgen van een vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen onontvankelijk wordt verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 november 2012.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

De verzoeker, die in persoon verschijnt, en attaché Karolien Geers, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is sportief en recreatief schutter en bezit daartoe verschillende wapens.

3.2. Hij dient op 21 september 2009 bij de gouverneur van de provincie Antwerpen een aanvraag in voor een vergunning voor het bezit van een pistool, merk FN, model baby - halfautomatisch, kaliber 6,35 mm Browning en hij geeft hiervoor als wettige reden "sportief en recreatief schieten" op.

3.3. Op 24 december 2009 weigert de gouverneur van de provincie Antwerpen de gevraagde vergunning.

3.4. De verzoeker stelt op 8 januari 2010 bij de minister van Justitie beroep in tegen de beslissing van de provinciegouverneur.

3.5. Op 17 mei 2010 verwerpt de minister van Justitie het beroep van de verzoeker.

3.6. De verzoeker stelt bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing van de minister van Justitie van 17 mei 2010. Bij arrest nr. 215.265 van 22 september 2011 wordt de afstand van het geding vastgesteld, omdat de verzoeker, na de kennisgeving van het auditorsverslag waarin de verwerping van het beroep wordt voorgesteld, niet tijdig een verzoek tot voortzetting van de procedure heeft ingediend.

3.7. Op 12 juli 2011 dient de verzoeker een nieuwe aanvraag in tot het verkrijgen van een wapenvergunning voor hetzelfde pistool. Als wettige reden geeft hij opnieuw "sportief en recreatief schieten" op.

3.8. De gouverneur van de provincie Antwerpen verklaart de vergunningsaanvraag van de verzoeker op 3 oktober 2011 onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

"(...)

Overwegende dat betrokkene in het bezit wenst te komen van een vuurwapen dat reeds voor de nieuwe wapenwet vergunningsplichtig was;

Overwegende dat betrokkene als wettige reden 'sportief en recreatief schieten' opgeeft, maar dat de aanvraag een pistool betreft van het merk FN, model Baby-halfautomatisch, kaliber 6,35mm Browning, met een totale lengte van 10,4 cm en een looplengte van 5,4 cm;

Overwegende dat dit wapen enkel voorzien is van vaste, niet regelbare mikorganen en aldus duidelijk niet ontworpen werd als wapen geschikt voor sportief of recreatief schieten, maar eerder om als verdoken, niet zichtbaar verdedigingswapen te worden gedragen;

Overwegende dat het wapen wegens de geringe omvang en in het bijzonder de heel korte loop te moeilijk beheersbaar is om er precisie mee te schieten, wat het ongeschikt maakt voor het sportief schieten en minstens gevaarlijk voor het recreatief schieten;

Overwegende dat de aanvraag van betrokkene hetzelfde vuurwapen betreft

dat in het besluit van 24 december 2009 werd geweigerd op basis van voornoemde overwegingen, waardoor huidige aanvraag zonder voorwerp is en aldus als onontvankelijk kan worden beschouwd; (...)".

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

4. In zijn verzoekschrift doet de verzoeker gelden dat hij belang heeft bij het annulatieberoep, omdat de weigering tot het voorhanden hebben van een vuurwapen hem belet zijn sportieve activiteiten en hobby verder te ontwikkelen en omdat het onontvankelijk verklaren van zijn aanvraag hem de mogelijkheid ontnemt de opgegeven wettige reden te staven met bijkomende argumenten en hem verhindert het aanvraagdossier in beroep voor te leggen aan de federale wapendienst.

5. De verwerende partij is van oordeel dat de verzoeker niet doet blijken van een belang bij zijn beroep. De bestreden beslissing belet, volgens haar, de verdere uitoefening van de schietactiviteiten van de verzoeker niet, aangezien hij over een sportschutterslicentie en tal van andere wapens beschikt. Zij stelt dat met betrekking tot de oorspronkelijke aanvraag tot het voorhanden hebben van het betrokken pistool alle rechtsmiddelen werden uitgeput, zodat de weigering van die oorspronkelijke aanvraag "definitief administratief gezag van gewijsde" heeft en dat de verzoeker in zijn nieuwe aanvraag geen bijkomende argumenten aanbrengt ter staving van de ingeroepen wettige reden.

6. In zijn memorie van wederantwoord repliceert de verzoeker dat hij wel degelijk belang heeft bij het beroep. Hij benadrukt dat hij in zijn verzoekschrift niet stelt dat de bestreden beslissing de verdere uitoefening van zijn schietactiviteiten hindert, maar wel dat die beslissing de ontwikkeling van zijn sportieve activiteiten en hobby belet, doordat hij zich niet kan toeleggen op het sportief en recreatief schieten met het betrokken pistool. Hij acht het voorts niet duidelijk op welke manier hij bij zijn aanvraag bijkomende argumenten ter staving

van de wettige reden kon aanvoeren, nu de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet) de wettige redenen die kunnen worden ingeroepen limitatief opsomt en die reden dient te worden aangekruist op het door de verwerende partij ter beschikking gestelde aanvraagformulier, zonder dat daarbij de mogelijkheid bestaat om bijkomende argumenten te vermelden. Hij betoogt ten slotte dat er geen wettelijk beletsel is om na de afstand van het geding in de vorige zaak een nieuwe vergunningsaanvraag voor een gelijkaardig vuurwapen in te dienen, dat een afstand van het geding geen berusting inhoudt, dat zijn aanvraag ten gronde diende te worden behandeld, aangezien hij aan de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden voldoet en dat door het onontvankelijk verklaren van zijn aanvraag hem wordt belet bijkomende argumenten aan te brengen en beroep in te stellen bij de federale wapendienst.

7. De verwerende partij argumenteert in haar laatste memorie dat de minister van Justitie, als beroepsinstantie, dient te worden beschouwd als een administratief rechtscollege en dat het Hof van Cassatie in zijn arrest van 6 februari 2009 het gezag van gewijsde dat is verbonden aan de beslissingen van administratieve rechtscolleges aanvaardt als een algemeen beginsel van administratief recht. Zij wijst er op dat het onontvankelijk, doch ongegrond verklaren van de vergunningsaanvraag louter zou dienen om het gezag van gewijsde van de beslissing van 17 mei 2010 te omzeilen, nu dit zou toelaten de zaak opnieuw en met dezelfde elementen te laten herbekijken, niettegenstaande reeds alle rechtsmiddelen werden uitgeput. De verwerende partij doet voorts gelden dat het aanvraagformulier slechts een leidraad is en het gebruik ervan geen vormvereiste, zodat niets de verzoeker belette in een gewone brief of via een bijlage bijkomende argumenten mee te delen en dat dezelfde aanvraag reeds het voorwerp was van een beroep bij de federale wapendienst. Zij bevraagt zich ten slotte in welke mate het onontvankelijk verklaren van de aanvraag de belangen van de verzoeker schaadt, nu hij de motieven van de oorspronkelijke weigering van de aanvraag kent en die motieven werden hernomen in de bestreden beslissing, zodat hij die motieven voor de Raad van State kan aanvechten.

Beoordeling

8. De bestreden beslissing verhindert de verzoeker het wapen waarvoor hij de vergunning vraagt voorhanden te hebben en er het sportief en recreatief schieten mee te beoefenen. De verzoeker heeft er belang bij het sportief en recreatief schieten te kunnen beoefenen met de wapens die hij verkiest, zodat de omstandigheid dat hij over nog andere wapens beschikt niet relevant is voor de beoordeling van zijn belang bij huidig beroep.

9. Administratieve rechtscolleges worden ingesteld bij wet in de zin van de artikelen 146 en 161 van de Grondwet. Bij afwezigheid van enige wilsuiting van de wetgever is de beslissing van de minister van Justitie geen jurisdictionele uitspraak, zodat in tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar laatste memorie argumenteert, de minister van Justitie wanneer hij in beroep uitspraak doet over een vergunningsaanvraag niet als administratief rechtscollege optreedt, maar als orgaan van het actief bestuur. De beslissing van 17 mei 2010 is aldus geen beslissing van een administratief rechtscollege, zodat het arrest van het Hof van Cassatie waarnaar de verwerende partij verwijst te dezen niet relevant is.

De beslissingen van administratieve overheden zijn niet met enig gezag van gewijsde bekleed en geen rechtsregel belet een administratieve overheid om een tweede vergunningsaanvraag, met een identiek voorwerp als een eerder afgewezen aanvraag, te ontvangen en te beoordelen.

Bovendien houdt de afstand van het geding, vastgesteld bij arrest van de Raad van State nr. 215.265 van 22 september 2011, niet in dat de verzoeker aan zijn aanspraken om voor het betrokken wapen een vergunning te verkrijgen verzaakt.

10. Het aan de verzoeker ter beschikking gestelde aanvraagformulier, biedt slechts de mogelijkheid een wettige reden voor het bezit

van een wapen aan te kruisen, doch laat geen ruimte voor het staven van de aanvraag met argumenten. De verzoeker kan dan ook redelijkerwijze niet worden verweten zijn aanvraag niet met bijkomende argumenten te hebben toegelicht.

De verzoeker kreeg voorts, door het onontvankelijk verklaren van zijn aanvraag, ook niet de mogelijkheid zijn argumenten tegen de beslissing van de provinciegouverneur in het kader van een beroep bij de federale wapendienst te doen gelden.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van het enig middel

Standpunt van de partijen

11. De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 11, § 3, van de wapenwet en van punt 9.1.2 van de omzendbrief van 29 oktober 2010 over de toepassing van de wapenwetgeving, doordat de bestreden beslissing met de overweging dat de aanvraag "hetzelfde vuurwapen betreft dat in het besluit van 24 december 2009 werd geweigerd (...) waardoor huidige aanvraag zonder voorwerp is en aldus als onontvankelijk kan worden beschouwd" een voorwaarde voor de ontvankelijkheid van de vergunningsaanvraag toevoegt die niet voorzien is in de genaamde artikelen.

Hij betoogt dat uit de parlementaire voorbereidingen van de wapenwet blijkt dat het één van de basisdoelstellingen was van die wet om alle vergunningsvoorwaarden in de wet te bepalen, dat artikel 11, § 3, laatste lid, van de wapenwet aangeeft wanneer een aanvraag onontvankelijk is en dat hij op het ogenblik van zijn aanvraag voldeed aan alle in de wet vermelde ontvankelijkheidsvoorwaarden. De redenen om een vergunningsaanvraag onontvankelijk te verklaren zijn volgens de verzoeker eveneens limitatief opgesomd in punt 9.1.2 van de voornoemde omzendbrief. Hij vestigt de aandacht

op punt 9.1.1 van diezelfde omzendbrief waarin wordt herhaald dat de gouverneurs slechts over een gebonden bevoegdheid beschikken en op punt 9.1.9 van die omzendbrief waaruit blijkt dat, indien een reden wordt opgegeven die niet kan worden gestaafd, de aanvraag als ongegrond dient te worden afgewezen.

12. De verwerende partij antwoordt dat artikel 11, § 3, laatste lid, van de wapenwet niet de rechtsgrond is van de bestreden beslissing, nu zij tot de onontvankelijkheid van de vergunningsaanvraag van de verzoeker besluit, omdat die aanvraag reeds het voorwerp uitmaakt van een weigeringsbesluit dat werd bevestigd door een definitief geworden beslissing van de minister van Justitie. Ook de bepaling van punt 9.1.2 van de omzendbrief van 29 oktober 2010 is, daargelaten de vraag of een inbreuk op een omzendbrief aanleiding kan zijn tot de vernietiging, volgens de verwerende partij niet van toepassing op haar beslissing van 3 oktober 2011. Zij merkt nog op dat, indien zij bij eenzelfde aanvraag, na een weigering, niet tot de onontvankelijkheid zou kunnen besluiten, telkens nieuwe aanvragen zouden kunnen worden ingediend met hetzelfde voorwerp, zonder de beroepstermijnen of de beslissingen in beroep in acht te nemen.

13. De verzoeker repliceert in zijn memorie van wederantwoord dat uit de motivering van de bestreden beslissing, die verwijst naar de beslissing van 24 december 2009, waarin wordt gerefereerd aan de artikelen 11, 12 en 13 van de wapenwet, blijkt dat artikel 11, § 3, van de wapenwet wel degelijk de rechtsgrond vormt van die beslissing, dat geen enkele bepaling in de wapenwet of haar uitvoeringsbesluiten er in voorziet dat geen nieuwe vergunningsaanvraag mag worden ingediend voor een vuurwapen dat reeds het voorwerp van een weigeringsbeslissing uitmaakte en dat het besluiten tot de onontvankelijkheid van een vergunningsaanvraag enkel omdat het betrokken vuurwapen reeds het voorwerp uitmaakt van een weigeringsbeslissing aanleiding geeft tot onduidelijkheid over wat moet worden begrepen onder "een aanvraag die reeds eerder het voorwerp uitmaakte van een beslissing tot weigering".

14. In haar laatste memorie stelt de verwerende partij dat de aanvraag van de verzoeker ten gronde zou zijn behandeld, mocht hij argumenten hebben aangevoerd die elementen toevoegen aan zijn oorspronkelijke aanvraag en dat de gevallen voorzien in artikel 11, § 3, 1° tot 4°, 6°, 8° en 9°, van de wapenwet niet uitsluitend tot de onontvankelijkheid van een aanvraag leiden. Zo zal een aanvraag volgens haar ook bij het niet-respecteren van de termijnen in de artikelen 11/2 en 17, tweede lid, van die wet onontvankelijk zijn. De verwerende partij meent ten slotte dat niet kan worden ingezien op welke wijze de verzoeker werd gehinderd om zijn argumenten bij de federale wapendienst te doen gelden, aangezien de overwegingen van het bestreden besluit dezelfde zijn als die van de weigeringsbeslissing van 24 december 2009, waarover de minister reeds op 17 mei 2010 een beslissing heeft genomen en de verzoeker evenmin wordt belet die overwegingen voor de Raad van State aan te vechten.

Beoordeling

15. Artikel 11, § 3, tweede lid, van de wapenwet stelt dat de aanvragen ingediend door personen die niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 11, § 3, eerste lid, 1° tot 4°, 6° en 8°, evenals zij die geen wettige reden opgeven zoals voorzien in artikel 11, § 3, eerste lid, 9°, van die wet, onontvankelijk zijn.

Diezelfde ontvankelijkheidsvoorwaarden zijn opgesomd in punt 9.1.2 van de omzendbrief van 29 oktober 2010 over de toepassing van de wapenwetgeving, die dienaangaande niets toevoegt aan de wet. Het is voor het onderzoek van het middel dan ook van geen belang dat de schending van een omzendbrief niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

16. Het bestreden besluit stelt dat "de aanvraag (...) hetzelfde vuurwapen betreft dat in het besluit van 24 december 2009 werd geweigerd op basis van voornoemde overwegingen, waardoor huidige aanvraag zonder voorwerp is en aldus als onontvankelijk kan worden beschouwd". Er wordt aldus

besloten dat een tweede vergunningsaanvraag voor een wapen waarvoor een vorige aanvraag werd geweigerd, niet ontvankelijk is.

De ontvankelijkheidsvoorwaarden vermeld in artikel 11, § 3, van de wapenwet sluiten het indienen van een nieuwe aanvraag na de weigering van een vorige aanvraag evenwel niet uit. De verwerende partij stelt zelf dat artikel 11, § 3, tweede lid, van de wapenwet niet de rechtsgrond is van de bestreden beslissing en erkent derhalve hiermee impliciet een ontvankelijkheidsvoorwaarde aan de wet te hebben toegevoegd. Het komt de verwerende partij echter niet toe ontvankelijkheidsvoorwaarden vast te stellen die niet door de wet zijn voorgeschreven.

Het indienen van een nieuwe aanvraag na de verwerping van een vorige biedt de aanvrager ook de mogelijkheid om, in het kader van de beroepsprocedure bij de federale wapendienst, gebeurlijk nieuwe argumenten aan te voeren. De bestreden beslissing verhindert op onwettige wijze het voeren van een dergelijke beroepsprocedure bij de federale wapendienst.

Het middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de gouverneur van de provincie Antwerpen van 3 oktober 2011 waarbij de aanvraag van Yves Van der Hoeven tot het verkrijgen van een vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen onontvankelijk wordt verklaard.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig december tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin